

Raad voor Werk en Inkomen

De Raad voor Werk en Inkomen is het overlegorgaan en expertisecentrum van werkgevers, werknemers en gemeenten. De RWI doet voorstellen aan de regering en andere partijen over het brede terrein van werk en inkomen. Doel van deze voorstellen is een goed functionerende arbeidsmarkt te bevorderen. Het vergroten van de transparantie van en het verbeteren van de kwaliteit op de re-integratiemarkt behoren eveneens tot de kerntaken van de RWI. Kijk voor meer informatie op www.rwi.nl.

Raad voor
Werk en
Inkomen

Gezamenlijke crisisaanpak noodzakelijk!

Ook in 2010 zullen de gevolgen van de economische crisis nog volop merkbaar zijn. Over de exacte omvang van de crisis bestaat nog steeds veel onduidelijkheid en ik voorspel dat die onduidelijkheid er ook zal blijven. Laten we die voorspelling aan de voorspellers laten en laat de overheid samen met sociale partners en partijen in de uitvoering gezamenlijk de crisis (verder) aanpakken!

Elke aanpak zal moeten beginnen met een gezamenlijke visie op participatie. Wat mij betreft zou de centrale doelstelling moeten zijn dat iedereen in de gelegenheid wordt gesteld om te participeren in onze maatschappij. Jong én oud. Man én vrouw. Ziek én gezond. En met of zonder uitkering.

Nog altijd wordt veel te veel gedacht in doelgroepen en wetten. Dat zou veel minder kunnen en moeten. Natuurlijk is het prima om afzonderlijke wetten en regelingen te hebben voor Wajongers, arbeidsgehandicapten, werklozen, mensen zonder uitkering en mensen in de bijstand. Maar bedenk wel dat in de oplossing om al deze doelgroepen weer te laten participeren veel meer overeenkomsten dan verschillen zitten.

Hoe verschillend deze groepen ook zijn, ze hebben immers ook iets gemeen: het gaat in alle gevallen om mensen die willen stijgen op de participatieladder van het leven. Het liefst – op het topje van de ladder – naar werk, maar veel voor mensen is ook een stijging op de ladder zelf al een prima prestatie. Dat begint met een goede diagnose, een duidelijk beeld van de problemen, maar vooral van de kansen van de desbetreffende persoon en daarna een op deze persoon toegepast traject.

Door alle wetten en regelingen zijn we haast vergeten dat het echte werk plaatsvindt in 'het geheim van de spreekkamer'. Daar moeten casemanager en cliënt elkaar weten te vinden. Het is prima dat de politiek veel onkruid om de spreekkamer heen probeert te snoeien (het snoeimes kan mij niet vaak genoeg gebruikt worden als ik kijk naar de bureaucratie die nog welig tiert), maar ik voorspel dat in 2010 toch ook meer aandacht voor de spreekkamer zelf zal ontstaan. Wat gebeurt daar eigenlijk en kan dit beter? De professional zal moeten kunnen uitleggen wat er gebeurt en waarom. En de cliënt zal meer aangesproken moeten worden op zijn eigen verantwoordelijkheid, en hiertoe ook in de gelegenheid worden gesteld. Dat wordt ook voor de Raad van Werk en Inkomen een belangrijk thema in 2010.

Natuurlijk is ook de bestuurlijke omgeving van cruciaal belang. Niet alleen wetten en regelingen moeten dichter bij elkaar komen, ook de bestuurlijk verantwoordelijken moeten uit hun heilige huisjes bijeenkomen. Het nationaal arrangement arbeidsmarktbeleid van mei 2009 is daar een goed voorbeeld van. Sociale partners én gemeenten spraken elkaar hierin aan op hun verantwoordelijkheden en spraken ook af meer in de regio met elkaar samen te werken. Dit maakt bestuurlijke arrangementen tussen publieke en private partijen mogelijk.

Ten slotte wordt het verschil tussen de korte en lange termijn steeds belangrijker. Op korte termijn het tekort aan vacatures, op lange termijn het tekort aan arbeid. Hier moet slim op worden ingespeeld. Het ligt voor de hand om in de tussenliggende tijd kwalitatieve trajecten centraal te stellen. Zou het dan ook niet voor de

hand liggen om met name personen met een grote afstand tot de arbeidsmarkt prioriteit te geven nu door de teruglopende re-integratiemiddelen toch keuzes gemaakt moeten worden? Duurdere trajecten dus! Trajecten die overigens wel hebben bewezen effectiever te zijn. En hoort dan daar ook niet bij het dogma 'kortste weg naar werk' in een aantal gevallen los te laten? Dit soort keuzes is niet eenvoudig. Zij moeten dan ook niet in splendid isolation genomen worden, maar juist binnen een kader van afspraken met samenwerkingspartners. Dus niet zomaar scholen op voorraad, maar scholen tegen het licht van in de toekomst voorhanden zijnde vacatures. Overheid, sociale partners en partijen in de uitvoering zullen – deels noodgedwongen – hier met elkaar uit moeten komen!

Een mooie opdracht voor ons allen!

Pieter Jan Breshuvel
Voorzitter Raad voor Werk en Inkomen

